

Glorious Hope

Slavná naděje

Vol. 38, N° 4, 2012

Ročník 38, číslo 4, 2012

I can do all this through him
who gives me strength. *Philippians 4:13*

Všechno mohu v Kristu,
který mě posiluje.

Filipským 4;13

Všetko môžem
v Kristovi,
ktorý ma
posilňuje.

Filipským 4;13

Contents

Editorial—Natasha Laurinc	3
Stan Mantle 41 st President of the Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada.....	4
Stan Mantle 41. prezident Československé konvence baptistů USA a Kanady	5
From the President.....	6
Stránka prezidenta.	7
From the Executive Secretary.....	8
Stránka výkonného tajemníka.....	9
103 rd Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada .	10
103. Československá konvence baptistů USA and Kanady..	12
Biblická úvaha – Milan Kern	14
Ladies' Page – Ruby Mikulencak	16
Stránka sester – Ruby Mikulencak	18
Youth Scene – Kristina Vlasic	20
Children's Corner–Benjamin Maxwell Price.....	22
Convention Photo 2012.....	24

Donations

All donations should be mailed to our financial secretaries, using enclosed envelope.

USA:

Czechoslovak Baptist Convention
C/O Vera Dors
6621 Elmdale Rd
Middleburg Hts, OH, 44130

CANADA:

Czechoslovak Baptist Convention
C/O Henry Pojman
1305 Inglehart Dr
Burlington, ON, L7M 4X6
Make check payable to **Czechoslovak Baptist Convention or CZSKBC**.

Feel free to make a special designation on the bottom of the check:

Convention, Glorious Hope, Scholarship Fund, Bibles for Czechoslovakia, etc.

Please do not mail checks to our main address in Detroit, MI.

Gifts for Ladies' work—make check payable to **Czechoslovak Baptist Women's Missionary Union**.

Convention Mission Statement

The Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada exists 1) to assist in extending the gospel of our Lord Jesus Christ in lands of central and eastern Europe, particularly the Czech and Slovak Republics; 2) to support the work of Baptists and other evangelical churches in North America that minister to persons of Czech and Slovak descent, and 3) to provide a Christian context for worship, fellowship, teaching, and appreciation of heritage among those in the United States and Canada who bear interest in the nationalities we represent.

Misijní poslání konvence

Československá baptistická konvence Spojených států a Kanady byla ustanovena za účelem: 1) napomáhat v šíření evangelia našeho Pána Ježíše Krista v zemích střední a východní Evropy, zvláště v České a Slovenské republice; 2) podporovat práci baptistů a jiných evangelikálních církví v severní Americe, které slouží českým a slovenským potomkům; 3) předkládat formu bohoslužby, obecenství a učení, vázit si dědictví těch, ve Spojených státech a v Kanadě, kterým leží na srdci národy, které reprezentujeme.

Glorious Hope/Slavná naděje

Volume 38, N° 4, 2012
(USPS 009334), ISSN 0700-5202
Published Bi-Monthly by
The Czechoslovak Baptist Convention
of USA and Canada.
Periodical postage paid in Detroit, MI.
Editor-in-Chief: Natasha Laurinc
email: natasha.laurinc@sympatico.ca
You may send articles to above address.
Desktop publishing and art: Vit Malek
Assistant Editors: Janice Cermak, Ondrej Laurinc, Ph.D.
POSTMASTER: Send address changes to
Publication Office:
Glorious Hope / Slavná naděje
P.O. Box 441516, Detroit, MI, 48244, USA.
email: info@czskbc.org
WWW.CZSKBC.ORG

Moving?

Let us know

By Mail:
CZSKBC
P. O. Box 441516
Detroit, MI, 48244

Email:
info@czskbc.org

Strength of Fellowship

As I lie lounging on a lawn chair on my deck, I absorb the last reverberations of this past convention. Melodies of

a family of birds nearby complete the picture of serenity. Suddenly, a blanket of clouds covers the sky, hiding the sun. A drop of rain here and there will fall, and then the sun will peek through the clouds once more. The rain reminds me of God's blessing, and the sun's rays the warmth of God's love. We experienced both at the 103rd Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada in Meadville, Pennsylvania, USA.

Both were expressed through people's relationships with one another. I cannot help but parallel the notion that the bonding of

individual energetic elements precedes an explosion. In this case the energetic elements represent Convention members. During a gathering such as the convention, an explosion occurs, which in spiritual terminology is called blessing. In other words, the presence of God's love, which is one of the fruits of the Holy Spirit, was reflected in the faces, expressions and overall demeanour of the participants. Otherwise it is difficult to explain the joy that overcomes one internally and expresses itself in a firm handshake or warm embrace.

This is where the strength of fellowship is found.

The pages of this issue of *Glorious Hope* will bring close to its readers the atmosphere tasted by the participants of the 103rd Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada. This convention has gone down in history not only as the first to be held in a different location after twenty years, but also as the first in 16 years to see a changing of the Convention's president.

Editor-in-Chief *Natasha Laurinc*
Translated by *Elizabeth Jane Fields*

□

The 103rd Czechoslovak Baptist Convention
of USA and Canada
Ford Memorial Chapel, Meadville, Pennsylvania

Síla obecenství

Lézím na lehátku na verandě a vstřebávám poslední dozvuky konvence. Melodie členů ptačí rodiny dokreslují atmosféru naprosté pohody. Slunce zašlo za mraky, obloha se zatáhla. Sem tam padne kapka deště a opět slunce prohlédne skrže mraky. Děšť mi připomíná Boží požehnání a paprsky slunce hřejivost Boží lásky. Obojí jsme vnímali v průběhu 103. Československé konvence baptistů USA a Kanady v Meadville, ve státě Pensylvanie, v USA.

Obojí se projevilo ve vzájemných vztazích. Nemohu se ubránit představě, kdy při spojení jednotlivých částic energie následuje exploze. V tomto případě částice energie jsou reprezentovány

členy konvence. Při setkání, jako je konvence, dochází k explozi, která je v duchovní terminologii nazývána požehnáním. Jinými slovy přítomnost Boží lásky, která je jedním z ovocí Ducha Svatého, se odrážela ve tvářích, mimice a celkovém projevu účastníků. Jinak nelze vysvětlit nadšení, které opanuje nitro a projeví se v pevném stisku ruky nebo objetí. A právě v tom spočívá síla obecenství.

Stránky tohoto čísla *Slavné naděje* čtenářům přiblíží atmosféru, kterou okoušeli účastníci 103. Československé konvence baptistů USA a Kanady. Tato konvence se zapsala do historie nejen tím, že se po dvaceti letech sešla na jiném místě, ale také tím, že po 16 letech došlo k výměně prezidenta konvence.

Natáša Laurincová, šéfredaktorka

□

Stan Mantle

41st President

of the Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada

Rev. Stan Mantle needs no special introduction to anyone attending our annual convention in the last few decades. Many recent conventions were opened with the Word of God through Brother Stan. Introduced to the convention mere days after becoming pastor of Grace Baptist Church in 1987, Stan and his wife Heather have been faithfully attending our convention ever since.

Stan was born on July 6, 1952, the first of four children for Bill and Mabel Mantle. He was raised in North York, a suburb of Metropolitan Toronto. Stan met Heather at a New Year's Eve party in 1971. Three and a half years later, on May 25, 1974, Stan and Heather were married at Blythwood Road Baptist Church. They have now been happily married for close to 40 years. With his own Welsh and Irish and Heather's Scottish and English background, they have the British Isles neatly covered.

They have three children: Sandy, Suzy and Andrew. Sandy, a kindergarten teacher, and her husband Kagan, a graphic artist, live in Toronto with their two children, Islay, 6, and Ruby, 4. Suzy, also in Toronto, is a special-education teacher, and engaged to Souphy, an audio-visual technician. Andrew, an occupational therapist in Kitchener, Ontario, is married to Bethany, a social worker.

Stan graduated from Acadia Divinity College in Wolfville, Nova Scotia, in 1987 with a Master of Divinity degree. Since his graduation, he has been pastor of Grace Baptist Church in Windsor, Ontario. Stan and Heather recently celebrated the 25th anniversary of their ministry at Grace. Heather is presently the director of Matthew House, a short-term residence for refugee claimants in the city of Windsor.

Stan's interests include being a grandpa ("Wolfie") to Islay and Ruby; photography (goes naturally with having grandchildren); and reading books; his favourite author is C.S. Lewis. Stan also enjoys collecting books, but for the sake of space, this hobby will soon need to be reversed. As well, Stan is the proud owner of a 1997 Yamaha 750 Virago motorcycle. He enjoys an annual trip with about 50 riders to Camp Mishewah near Ottawa. □

Suzy, Stan, Heather, Andrew, Bethany, Sandy, Islay, Kagan

Stan Mantle

41. prezident

Československé konvence baptistů

USA a Kanady

Účastníkům konvence poslední dekády nemusí být kazatel Stan Mantle představován.

Nejedna konvence byla zahájena Božím Slovem v podání bratra Stana. Záhy po nástupu do služby v Grace Baptist Church v roce 1987 byl konvenci představen a od té doby Stan s manželkou Heather konvenci věrně navštěvují.

Stan se narodil 6. července 1952. Je nejstarší ze čtyř dětí Billa a Mabel Mantlových. Vyrůstal na předměstí torontské metropole v North Yorku. S Heather se Stan poznal na silvestrovském večíku v roce 1971. Po třech a půl letech byli Stan a Heather oddáni 25. května 1974 v Blythwood Road Baptist Church. Jsou spolu šťastně

"Born to be Wild"

oddáni téměř 40 let. Stan se svým velšským a irským pozadím a Heather skotským a anglickým dokonale vykryvají Britské ostrovy.

Mají tři děti: Sandru, Suzanne and Andrew. Sandra, učitelka mateřské školy, a její manžel Kagan, grafik, žijí v Torontě se svými dvěma dětmi Islay, 6, and Ruby, 4. Suzanne je učitelkou speciální výchovy, také žije v Torontě a je zasnoubena se Souphiem, který je audiovizuálním technikem. Andrew, povoláním terapeut v Kitcheneru, v Ontario, se oženil s Bethany, sociální pracovnicí.

Tobermory, 2012

Stan absolvoval Acadia Divinity College ve Wolfville, Nova Scotia, v roce 1987 s titulem magistra teologie. Hned po promoci se stal kazatelem Grace Baptist Church ve Windsoru, v Ontario. Stan a Heather nedávno oslavili 25 let služby v tomto sboru. V současné době je Heather ředitelkou Matthew House, krátkodobém příbytku pro uprchlíky žádající status ve městě Windsor.

Mezi mnohé Stanovi zájmy rozhodně patří úloha dědy ("Wolfie") Islay a Ruby, fotografování (což přirozeně patří k vnoučatům) a četba (jeho oblíbený spisovatel je C. S. Lewis). Stan také rád sbírá knihy, avšak vzhledem k omezeným prostorům tento koníček bude muset být brzy omezen. Stan je rovněž hrdým majitelem motocyklu Yamaha 750 Virago 1997. Také ho baví každoroční výlety s dalšími asi 50 jezdci do tábora Mishewah blízko Ottawy.

From the President

It is the first of September and school is about to begin. The glorious days of summer have swiftly sped by, and students and teachers are heading back to the classroom. The tempo changes for the rest of us too, as routine and responsibility beckon us to productivity and a quickened pace. There is much good in this, fresh opportunities for witness and ministry, the stimulation of learning. Still, something resists getting back into harness.

Before we do, there is nothing wrong with taking a fond look back at the summer. What did you do this summer? Where did you go? Who did you see? Heather and I had a wonderful week at a cottage near Tobermory, Ontario. What a sweet privilege it was to be together with some of our family. There was lots of laughing and talking, walking and biking. Did I mention eating? Oh what splendid meals we enjoyed. Snugly nestled among rugged rock and trees of the Canadian Shield, the cottage looked over a small lake. Every view of the lake was magically different. Sometimes it sparkled and glistened with millions of points of light as the sun's rays reflected off a surface rustled by the wind. Sometimes it lay in majestic stillness, a shimmering mirror reflecting a cloudless sky. Each look at this scene was a tonic to my spirit, a loving gift for the restoring of my soul from the One who made it all. Before we left we all agreed this was somewhere we would like to come again next year.

Earlier in the summer we were with some of you in Meadville, Pennsylvania, at the 103rd Annual Czechoslovak Baptist Convention. The campus of Allegheny College was a new locale for us after 23 years at Alderson-Broaddus College in Philippi, West Virginia. Making a move after all this time is difficult, but it is also a sign of life and an invitation to adventure. There was the drive to a new place. We found some beautiful rural scenery along the way. There was discovering and exploring the lovely campus of Allegheny College. The accommodation was cool and comfortable. The grounds were stately. The food was excellent. Most of all though, the people and the fellowship were as rich as ever, for the life of the Convention is not bound to any given place, but is in the Spirit of God in the lives and hearts of the people.

As I begin this new role as president, I do so with a profound sense of gratitude

away for a while: a place to breathe deeply and be refreshed in Christian community, a place of good eating (spiritual and physical), a place of renewal and recommitment to Who and what matters most. When I think of why the Lord has blessed the Convention now for 103 years, I cannot help but think that this is a big part of it.

So, albeit reluctantly, we leave the summer past to venture into the fall ahead. Make sure to mark on your map checkpoints to replenish your energy, stopping places to restore your soul. High among them I hope will be the annual gatherings of the clan of the Czechoslovak Baptist Convention. (Mid-year November 3 in Cleveland, 104th Annual Convention July 11–14 at Allegheny College, Meadville PA).

I thank God for the rich heritage of our Convention, for the men and women who have served humbly and faithfully and been used by God to bring us as far

and blessing. Over the years my life and that of my family have been impacted for good by the extraordinary people we met at the Convention. There is an exceptional welcoming and openness, a spirit of brotherly love, a glorious waterfall of music, which is the overflow of the love of the Lord. And there is an enduring call and commitment to the Great Commission of our Lord Jesus Christ.

Like the cottage near Tobermory that our family enjoyed this summer, believers and churches need a time and place to get

as we have come. I thank God for the strong team of servants and leaders and the warm community of faith we have today. I look forward to serving together with you all and seeing where the Lord would lead us yet in fulfilling His great purpose.

"For as the soil makes the sprout come up and a garden causes seed to grow, so the Sovereign Lord will make righteousness and praise spring up before all nations." Isaiah 61:11

Stan Mantle

Stránka prezidenta

Je prvního září a škola začíná. Nádherné letní dny utekly rychle, žáci a učitel se vracejí do tříd. Změna platí i pro nás, vracíme se do svých kolejí, povinnosti nás rychle ženou do práce. Z toho pramení mnoho dobrého, nové příležitosti svědčit a sloužit, podněty ke vzdělávání. Přesto něco brání vrhnout se do obvyklého záprahu.

Před tím se však nezaškodí poohlédnout za létem. Jak jste strávili léto? Cestovali jste? Co ste viděli? My jsme s Heather prožili nádherný týden na chatě nedaleko Tobermory, v Ontariu. V milé společnosti s některými z naší rodiny to byla pocta. Často jsme se smáli, hovořili jsme, procházeli se a jezdili na kole. Zmínil jsem se o jídle? To bylo výtečné. Chata, pohodlně uhnízděna mezi stromy a drsnými skalami kanadských štítů, pohlížela na malé jezero. Každý pohled na jezero byl rozličně kouzelný. Chvílemi hladina čerňána větrem odrázející sluneční paprsky se třpytila a jiskřila se miliony světýlek. Jindy zase se rozprostírala v majestátné tichosti, zrcadlíc oblohu bez mráčku. Každý pohled na tuto scenérii mně posiloval na duchu, láskyplný to dar Stvořitele obnovující duši. Před odjezdem jsme se shodli na tom, že sem bychom se rádi příští rok vrátili.

Počátkem léta jsme se s vámi některými setkali na 103. Československé baptistické konvenci v Meadville, v Pennsylvanií. Po 23 letech na Alderson Broads College ve Philippi, v Západní

Virginii, areál Allegheny College byl pro nás novou lokalitou. Přemístění po tolika letech není jednoduché, svědčí však o aktivitě a nových zážitcích. To se také týká cesty na nové místo. Projížděli jsme krásnými místy. Dále obeznámení se s půvabným areálem Allegheny College. Ubytování bylo chlazené a pohodlné. Celé území bylo nádherné. Jídlo bylo výborné. Nejvzácnější však bylo setkání s lidmi a bohaté obecenství, zvláště v případě konvence, která není vázána na konkrétní místo, ale kde vazba spočívá v Duchu Svatém působícím skrze životy a srdce lidí.

Převzeti své nové funkce jako prezident činím s hlubokým vědomím vděčnosti a milosti. V průběhu let byl můj život a také život mé rodiny ovlivňován

společnosti křesťanů, s dobrým pokrmem (duchovním a tělesným), místo obnovení a znovuzasvěcení se Tomu, na kterém záleží nejvíce. Když přemýšlím nad tím, proč Pán žehnal konvenci nyní již po 103 léta, nemohu se ubránit myšlence, že z velké části to je právě proto.

Takže, ačkoli neochotně přecházíme od letních zážitků k podzimu, určitě si na své mapě označte místa k dobýjení energie, zastávky k osvězení vaší duše. Doufám, že tím nejdůležitějším budou setkání Československé baptistické konvence. (Pololetní setkání 3. listopadu 2012 v Clevelandě a 104. konvence od 11. do 14. července 2013 v Meadville).

Jsem Bohu vděčný za bohaté dědictví naší konvence, za bratry a sestry, které sloužili pokorně a věrně a které Bůh

neobyčejnými lidmi, se kterými jsme se setkali. Jedná se o mimořádnou přívetivost a otevřenosť, kdy duch bratrské lásky, mohutný vodopád tónů, přetéká láskou Pána. Jedná se také o trvalé rozhodnutí a odevzdání se slavnému poslání našeho Pána Ježíše Krista.

Tak jako nedaleko Tobermory, kde jsme si s rodinou užívali léta, věřící a sbory potřebují určitý čas a místo, kam se mohou uchýlit; místo, kde se mohou zhluboka nadýchat a občerstvit ve

použil, aby nás dovedl až sem. Chvála Bohu za mocný tým sloužících, vedoucích a za vřelé společenství věřících, které dnes máme. Těším se na naši společnou službu a na to, kam až nás Pán dovede v plnění Jeho velkého záměru.

"Tak jako země plodí své rostliny a zahrada dá vzkličit svému semení, tak dá Panovník Hospodin vzkličit spravedlností a chvále před všemi národy." Izaiáš 61;11

Stan Mantle
přeložila Nataša Laurincová

From the Executive Secretary

It is not often that the members of our convention witness a change in the presidency. As a matter of fact, in the last forty years only five presidents have been elected. We were witnesses to that uncommon occasion this year, at our 103rd Annual Convention.

After 16 years as president, Rev. Dr. Robert Dvorak passed the leadership baton to the younger generation. However, there was much more to it than that. Not only was Bob the longest-serving president of the conven-

ing leader. Bob taught us the Word of God, and God has used him to open our eyes and hearts on many occasions. With genuine anticipation, we have looked forward to hearing the words that our Lord has put on his heart, year after year. And it was not Word alone: rarely can one meet anyone who plays the piano with such virtuosity. The “old-fashioned hymn sing” with Bob Dvorak quickly became and we hope will remain a Friday night feature of the convention. Bob showed us that some hymns are written perhaps a bit incorrectly: hymns like “*There Is a Power in the Blood*”

should be sung with 16 “powers,” and when we hear a standard version, it just does not sound right anymore.

I’m not sure that there is a member of the convention with a cleaner attendance record. You name the convention meeting or the function; Bob has attended it, from the Sunday morning service to the ladies’ advisory planning session. If anyone needed him, he was there to lead, teach, guide, support, even to get blindfolded and used as an object lesson for the children’s time.

A famous quote perhaps best expresses the feeling we have:

“Some people come into our lives and quickly go. Some stay for a while and leave footprints on our hearts, and we are never, ever the same.”

Thank you, Bob and Dottie, for being a part of our lives. Thank you for everything you have done for the convention. The inspiration, joy and energy that you always bring is truly contagious. We promise to carry on the vision that your grandfather had and that you passed on to us.

Taken from the speech at the Retirement Celebration Banquet in honor of Robert Dvorak, Meadville, Pennsylvania, July 7, 2012.

Darko Siracki

tion, he has concluded the multi-generational leadership dynasty that the Hlad and Dvorak families provided to the convention. More than a century ago, Vaclav Hlad, grandfather of Bob, was instrumental in the start-up of our convention. He was one of the founding fathers. As you can see from the oldest convention photo on next page, Vaclav Hlad was part of the convention from its earliest beginnings. Records show that Mr. Hlad was president of the convention from 1913 to 1915, as well as treasurer for a few years afterwards.

Rev. Dr. Robert Dvorak became president in July 1996, at the 87th convention, in Philippi, West Virginia. For the last sixteen years, Bob has been an amazing and inspir-

Stránka výkonného tajemníka

Nebývá často, aby členové naší konvence byli svědky výměny prezidentů. V posledních čtyřiceti letech bylo zvoleno pouze pět prezidentů. A právě této zvláštní příležitosti jsme byli svědky letos na naší 103. výroční konvenci.

Po šestnácti letech prezidentví předal kazatel Dr. Robert Dvorak štafetu ve vedení konvence mladší generaci. To však není všechno. Nejenže byl Bob nejdéle sloužícím prezidentem konvence, ale také zakončil několikagenerační vůdčí dynastii rodiny Hladů a Dvoráků sloužící konvenci. Více než před sto lety Václav Hlad, Bobův dědeček, byl nápomocný při vzniku naší konvence. Byl jedním ze zakládajících otců. Nejstarší konvenční fotografie na této straně svědčí o tom, že Václav Hlad byl součástí konvence hned od prvopočátku. Záznamy potvrzují, že pan Hlad byl prezidentem konvence v letech 1913–1915, a potom také několik let pokladníkem.

Kazatel Dr. Robert Dvorak se stal prezidentem v červenci 1996 na 87. konvenci ve Philippi, v Západní Virginii. Po šestnáct roků byl Bob úžasnou a inspirující vůdčí osobností. Učil nás Boží Slovo a Bůh skrze něho otevřel naše oči i srdece při mnoha příležitostech. V upřímném očekávání jsme se těšili na Slovo, které mu náš Pán pokládal na srdce rok za rokem. A nebylo to jenom Slovo: málokdy se setkáte s někým, kdo hraje na piano s takovou virtuozitou. Zpív "starých duchovních písni" s Bobem Dvorakem se velmi rychle stal hlavním bodem programu pátečního večera a doufáme, že to tak zůstane. Bob nám ukázal, že některé

písni pravděpodobně nejsou správně napsané. Například v písni "Leží moc, moc, divotvorná moc v tej krvi" by mělo být slovo "moc" opakováno 16 krát. Když potom slyšíme původní verzi, tak nám zní nějak divně.

Nejsem si jist, že by někdo z členů konvence měl tak vzornou docházku. Ať zmíníte kteroukoliv schůzku nebo funkci, od ranního nedělního shromázdění až po sesterský poradní a plánovací výbor, Bob byl vždy přítomen. Kdykoliv bylo potřeba, byl tam, aby vedl, učil, poradil, podpořil, dokonce si nechal zavázat oči, aby posloužil jako pomůcka při nedělní chvilce pro děti.

Jak se cítíme, pravděpodobně nejlépe vyjádří proslulý výrok: "Některí lidé vstoupí do našeho života a rychle odejdou. Některí chvíli zůstanou a zanechají stopu v našem srdci a navždy nás to změní."

Bobe, Dottie, děkujeme vám, že jste se stali součástí našich životů. Děkujeme za všechno, co jste pro naši konvenci udělali. Inspiraci, radost a energičnost, kterou jste vždy mezi nás přinášeli, je opravdu nakažlivá. Slibujeme, že budeme pokračovat ve vizi, kterou měl váš dědeček a kterou jste předali i nám.

Úryvek z projevu při slavnostním banketu na počest Roberta Dvoraka v Meadville, v Pennsylvanií, 7. července 2012.

Darko Siracki

□

"Founding Fathers" – Rev. Vaclav Hlad is seen on far left in the top row

103rd Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada

Meadville, Pennsylvania, USA,
July 5 – 8, 2012

For the members of the General Board, the convention began with the drive to the area around Allegheny College in Meadville on Wednesday, July 4th, 2012. A friendly greeting during registration, emphasized with a smile and a warm hug, started off a four-day gathering of friends and members of the Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada.

The cafeteria became the first place the members of the convention gathered together. During every meal more arrived, and happy, often emotional greetings were heard at every turn. It's no wonder that the food would often get cold.

The secretary, Darko Siracki, led the General Board in a meeting at nine o'clock on Thursday, after an introduction from the president of the Convention, Robert Dvorak. During the meeting, reports were heard from the various committees such as the Financial and Investment Committees, Tract Mission, as well as a report from the editor-in-chief of *Glorious Hope*, and of course reports from the secretary and the president of the Convention. After this, various reminders and new suggestions were heard. This year's meeting was concerned with the voting in of new members of the General Board and preparations for the election of a new Convention president. Considerable attention was also given to more detailed information regarding the Convention's investments.

The afternoon was spent in the meeting of individual committees: the Nominating, Budget, Auditing, Missionary,

Youth, and Awards and Recognition Committees.

The official commencing of the convention was at seven o'clock that evening. Unfortunately, the Ford Memorial Chapel, which was the church in which the evening's service was to be held, didn't have air-conditioning. Due to the unrelenting heat, the service was in the end held in the university auditorium. After greeting the convention's guests — president of the Czech Baptist Union, Milan Kern and his wife JUDr. Iva Kern — Vice-President Joseph Novak preached a sermon. The theme of the evening was *Speaking to God with Urgency*.

For the convention's past 20 years, former secretary George Sommer's phrase *the ice cream is melting* became the traditional way of inviting everyone to move to the designated space where the ice cream would be served. This time, however, the phrase came from Darko Siracki's lips. This event gave this convention's attendees the opportunity to get to know Milan and Iva Kern a little better.

On Friday morning, a ladies' meeting was held under the leadership of its president, Debbie Mulder. Traditionally, these services were focused on missions and always had an excellent program and were visibly blessed. This year, Iva Kern addressed the ladies. Missionary Ruby Mikulencak spoke of her feelings accompanying her saying farewell to the place that had been her mission field for the past few decades. Antony Vahala shared his thoughts on being called, along with his family, to missionary work in the

Czech Republic, for which they are now preparing. The men had the opportunity to fellowship together with Milan Kern.

Just before lunch, news from the various committees as well as missions were shared. During the afternoon, both the Ladies' Advisory Group and Publishing Committee had meetings. The youth had a chance to participate in a number of athletic activities, while many activities were organized for the children.

The choir, which rehearsed before dinner, has a special place not only in the convention itself but also in the hearts of its members. It is a pleasure to watch the choir rehearse, the way they work to master difficult passages in the music and give their very best performance. It's no wonder, then, that God blesses the work of this choir so much. The sermon was

given by Pastor Donald Schoff on the theme of *Walking One Day at a Time*, following which the choir sang a few numbers. The evening concluded traditionally, with singing favourite songs and hymns with Robert Dvorak at the piano. The song "Amazing Grace" sounded like a prayer offered before everyone dispersed to their rooms.

Following Saturday morning's service, a bible study was held, offered in two languages. Pastor Milan Kern hosted the Slovak bible study, while Dr. Nico Mulder led the English one. The theme studied was *A Deep Relationship with God*.

The Convention Business session, in which all the reports of the committees were heard, convened afterwards, followed by elections for additional General Board members as well as a new Convention president, who is now Stan Mantle. A Saturday afternoon free of a scheduled program allowed plenty of space for one to choose one's own leisurely activities (sports, walking, conversation, or simply rest and relaxation).

The latter part of the afternoon saw the convention's participants enjoy a celebratory banquet. The focal point of this celebration was the meeting of two convention presidents, one ending his term, the other beginning. After sixteen years of service, the Convention and its congregation were saying good-bye to Dr. Robert Dvorak. Like every other parting, this too was emotional. In acknowledgement of this position, Robert and Dorothy Dvorak were given gifts that

would always remind them of the warmth of the convention. Darko Siracki then presented the new president, Stan Mantle, and his wife, Heather. The sincerity with which Stan Mantle addressed all those present won the hearts of his listeners.

Saturday night belonged to the youth and children, and even the youngest among them participated in the subsequent talent show. Under the leadership of Kristina Vlasic (Maria and George Sommer's niece, the popular Miss Pickles), the children presented an enchanting little skit. After that, a piano duet for four hands was performed by siblings Joseph and Lydia Racinsky, as well as a violin solo by Lydia. A singing number by the Cani family preceded a little solo

piano piece performed by their eldest daughter. The Vahala family enriched the program with songs, and the youth group brought the evening to a close with a musical number. Stan Mantle preached a sermon on the theme *Confident about Tomorrow*.

The last day of the convention, Sunday, began with a time of prayer followed by a Memorial Service for those who have gone before us to their heavenly home. A bible study, *The*

practical Implications of a Deep Spiritual Relationship with God, in English (Dr. Nico Mulder) and in Slovak (Milan Kern) tied in with the theme of the day before.

The convention's participants gathered in the cozy Ford Memorial Chapel for a celebratory Sunday service. With a pipe organ, piano and choir, the atmosphere created a semblance of the atmosphere one might encounter at heaven's gate. Rev. Dr. Robert Dvorak preached on the theme *Acting with Superhuman Strength*. The main thought, taken from Philippians 4:13, *I can do all things through Christ which gives me strength*, touched each person in a personal way. Milan Kern also spoke to the congregation. It was during this time that the opportunity was taken for an exchange of gifts between the Czech Baptist Union and the Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada.

The pinnacle not only of the Sunday service but of the entire convention was the Lord's Supper, with the two presidents serving side by side. Stan Mantle's closing prayer, ending with a blessing with the last sentence spoken in Slovak, put a seal on the 103rd Convention. With this moment, the whole weight of the Convention was transferred onto the shoulders of the new president of the Czechoslovak Baptist Convention of USA and Canada, Stan Mantle.

A pleasant resonance of the convention was photographs of the participants. (The group photo may be found on the last page of this issue). And then we were saying good-bye, a farewell which prevented people from lingering over Sunday's lunch because everyone wanted to say good-bye to everyone else. It is these things that make the convention blessed and unique.

Natasha Laurinc
Translated by Elizabeth Jane Fields

103. Československá konvence baptistů USA and Kanady

Meadville, Pensylvanie, USA,
5.–8. července 2012

Pro členy hlavního výboru začala konvence příjezdem do areálu Alleghenské univerzity v Meadville již ve středu večer 4. července 2012. Přátelské přivítání při registraci, podtržené úsměvem a vřelým objetím, odstartovalo čtyřdenní setkání členů a přátel Československé konvence baptistů USA a Kanady.

Jídelna se stala místem prvních setkání s účastníky konvence. Při každém jídle jich bylo více a ze všech stran se ozývalo radostné vítání, mnohdy s emocionálním zabarvením. Není divu, že jídlo často docela vychladlo.

Zasedání hlavního výboru, které vedl tajemník Darko Siracki, bylo zahájeno ve čtvrtek v devět hodin ráno prezidentem konvence Robertem Dvorakem. Během zasedání byly vyslechnuty zprávy za jednotlivé složky, jako je finanční, investiční, traktátová misie, zpráva šéfredaktorky *Slavné*

komise ocenění a uznání.

Oficiální zahájení konvence proběhlo večer v sedm hodin. Kostel, ve kterém měla probíhat večerní shromáždění, je překrásnou stavbou, typickou pro americké baptistické kostely, není však vybaven klimatizací. Vzhledem k neúprosnému vedru se tedy shromáždění sešlo v auditoriu university. Po přivítání vzácných hostů konvence — předsedy Bratrské jednoty baptistů České republiky Milana Kerna a jeho manželky JUDr. Ivy Kernové — se kázání ujal viceprezident konvence Josef Novák. Tématem večera byla *Důrazná modlitba*.

V posledních 20 letech konvence se věta bývalého tajemníka Jiřího Sommera *zmrzlina se topí* stala tradičním způsobem výzvy k přesunu účastníků do prostor, kde se podávala zmrzlina. Tentokrát však tato věta zazněla z úst Darka Sirackého. Tímto se účastníci konvence měli příležitost blíže seznámit s hosty Milanem a Ivou Kernovými.

Páteční ráno zastihlo sestry při jejich shromáždění pod vedením předsedkyně Debbie Muldrové. Již tradičně jsou tato shromáždění zaměřena na misii. Vždy s hodnotným programem a viditelným požehnáním. Letos sestry osloвила Iva Kernová. Misionářka Ruby Mikulenčáková se se setrami sdílela o pocitech, které ji provázely při loučení s místem, kde misijně působila několik desetiletí. Své povolání k misijní práci v České republice prezentoval Antonín Váhalo, který se k této práci se svou rodinou připravuje. Bratři měli příležitost se sejít ke společenství s Milanem Kernem.

Ještě před obědem byly podány zprávy z konvenčních výborů a za misii. Odpoledne proběhla schůzka sesterského odboru a redakčního výboru. Mládež měla možnost se zapojit do různých sportovních akcí. Pro děti byla zorganizována dětská slavnost s rozmanitými aktivitami.

Před večeří se sešel pěvecký sbor ke svému nácviku. Pěvecký sbor je tělesem, které má své zvláštní místo nejen při konvenčním programu, ale také v srdcích členů konvence. Je potěšením sledovat členy pěveckého sboru při nácviku písní, jejich nadšení a maximální nasazení zvládnout obtížné pasáže písní a vydat co nejlepší výkon. Není divu, že Pán Bůh službě

naděje a samozřejmě tajemníka a prezidenta konvence. Poté se projednávali různé připomínky a nové návrhy. Letošní schůze se zabývala volbami nových členů do hlavního výboru a přípravou k volbě nového prezidenta konvence. Značná část byla také věnována podrobnějším informacím ohledně konvenčních investic.

Odpoledne pak proběhla setkání jednotlivých komisi: nominační, rozpočtové, revizní, misijní, komise mládeže a

pěveckého sboru žehná. Páteční večer zpěváci posloužili třemi písňemi.

Výkladem Božího slova posloužil kazatel Donald Shoff na téma *Putování den za dnem*. Po kázání následovaly různé pěvecké příspěvky účastníků. Závěrem večera byl opět již tradiční zpěv oblíbených písni s Robertem Dvořákem za piánem. Píseň *Tvá vzácná milost* vyzněla jako modlitba před rozchodem do pokojů.

Po ranní sobotní modlitební chvíli proběhla biblická hodina ve dvou jazycích. Slovensky posloužil kazatel Milan Kern. V angličtině sloužil Dr. Nico Mulder. Tématem byl *Hluboký duchovní vztah s Bohem*.

Následovalo konvenční zasedání, kde byly podány zprávy za jednotlivé výbory. Poté proběhly doplňovací volby do hlavního výboru a volba nového prezidenta konvence, kterým se stal Stan Mantle. Volné sobotní odpoledne poskytlo dostatek prostoru k osobní volbě programu (sportovní vyžití, procházka, rozhovory nebo odpolední odpočinek).

Pozdní odpoledne zastihlo účastníky konvence na slavnostním banketu. Centrem programu bylo setkání dvou prezidentů konvence, předchozího a nastávajícího. Po šestnácti letech služby ve vedení konvence se shromázdění loučilo s Dr. Robertem Dvořákem. Jako každé loučení, i toto bylo dojemné. Ocenění této funkce se promítlo v předání darů, které budou Dorothy a Robertovi Dvořákovým vždy připomínat vřelé obecenství konvence. Darko Siracki potom představil nového prezidenta Stana Mantla a jeho manželku Heather. Upřímné oslovení přítomných Stanem Mantlem si získalo srdce všech posluchačů.

Sobotní večer patřil mládeži a dětem. Přítomní se stali účastníky prezentace talentů z řad mladé i nejmladší generace. Kristýna Vlašičová (neteř Marie a Jiřího Sommerových, populární Miss Pickle) nacvičila s dětmi kouzelnou scénku. Poté zazněla čtyřruční klavírní skladba v podání sourozenců Josefa a Lydie Račinských a houslové sólo Lydie Račinské. Písňový příspěvek rodiny Čaniových předcházela sólová skladbička na piáno zahrána starší dcerkou. Rodina Váhalových obohatila program písňemi a mládež zpěvem hudební program uzavřela. Slovem Božím posloužil kazatel Stan Mantle na téma *Jistota zítřejšího dne*.

Poslední den konvence, neděle, byl zahájen modlitební chvíli a vzpomínkou na ty, kteří nás již předešli do nebeského

domova. Biblická hodina v angličtině (Dr. Nico Mulder) a ve slovenštině (Milan Kern) navázala na předchozí den tématem *Praktický dopad hlubokého vztahu s Bohem*.

K slavnostnímu nedělnímu shromázdění se účastníci konvence sešli v útulné modlitebně baptistického kostela. S klasickými varhanami, s piánem a pěveckým sborem byla vytvořena atmosféra přibližující představu bohoslužby před nebeskou bránou. Dr. Robert Dvořák kázal na téma *Jednat s nadlidskou mocí*. Hlavní myšlenka *Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje* (Filip. 4; 13) oslovala každého velmi osobním způsobem.

Shromázdění také oslovil Milan Kern. Při této příležitosti také došlo ke vzájemné výměně dárků mezi Bratrskou jednotou baptistů České republiky a Československou konvencí baptistů USA a Kanady.

Vyvrcholením nejen nedělního shromázdění, ale i celé

konvence byla večeře Páně, kterou vysluhuoval bok po boku odcházející a nastávající prezident. Závěrečná modlitba kazatele Stana Mantla, ukončená požehnáním s poslední větou ve slovenštině, zpečetila poselství 103. konvence. Tímto okamžikem také přešla celá třída konvence na ramena bratra kazatele Stana Mantla, nového prezidenta Československé konvence baptistů v USA a Kanadě.

Příjemným dozvukem konvenčního setkání bylo fotografování všech účastníků. (Společnou fotografií najdete na poslední straně tohoto čísla.) A potom loučení. Loučení, které zabránilo vychutnání nedělního oběda, protože každý se chce s každým rozloučit. Právě v tom spočívá požehnání a jedinečnost konvence.

Nataša Laurincová

Duchovná dospelosť

(Ef 4:11–16)

1. O Efeze a kresťanskom zbere v Efeze

Efez bol významným mestom Rímskej ríše, strediskom správne a obchodné.

V náboženskom živote dominoval pohanský kult Diany Efeskej so slávnym chrámom Diany. No bola tu i židovská komunita so synagóhou a bol tu tiež kresťanský zbor. Apoštol Pavel strávil v Efeze tri roky, z toho dva roky mal príležitosť denne hovoriť k poslucháčom v prednáškovej sieni, kde oslovil mnoho obyvateľov mesta i celej provincie. Boh konal skrže neho neobvyklé divy (Sk 19:11).

Po veľkom pobúrení, ktoré vyvolali výrobcovia sošiek Diany, Pavel opustil Efez a potom sa ďalej stretol so staršími z efezskejho zboru, aby ich povzbudil k vernosti Pánovi. Z jeho slov je zrejmé, že i keď obetavo pracoval v Efeze tri roky (Sk 20:17–20,27), bol si vedomý nebezpečia, ktorému bude zbor vystavený, a dokonca predpovedal, že i zo samých starších povstanú scestní učitelia (Sk 20:30). Čo by ste napísali zboru alebo jednotlivcovi, o ktorom by ste vedeli, že je v takom nebezpečí? Bolo by to predovšetkým napomenutie a varovanie? Pavel napísal list do Efezu, nie však v tóne napomínania, ale veľmi pozitívne.

2. Stručný obsah Epištoly Efezskej

Epištola sa začína nádhernou 1. kapitolou, v ktorej Pavel vyjadruje vdăkyzdanie nebeskému Otcovi za úžasné duchovné obdarovanie, ktorým sú Božie deti obdarované v Ježišovi Kristovi.

V 2. a 3. kapitole zdôrazňuje, že Kristus priniesol spasenie i nežidom a z obidvoch, Židov i pohanov, vytvoril jednu cirkev. Je tu i nádherný výrok o spasení z milosti, ktorý zvlášť protestanti často zdôrazňujú (Ef 2:8–9).

V ďalších kapitolách Pavel píše o tom, ako má vyzeráť praktický kresťanský život Božieho dieťaťa: musí sa zásadne odlišovať od života pohanov. No nejde len o to, ako má vyzeráť, ale aj ako ho môžeme dosiahnuť. Kristus povolal a obdaroval služobníkov cirkvi, a tí majú slúžiť k duchovnému rastu od detinstva do duchovnej

dospelosti. Cieľom každého Božieho dieťaťa je duchovná dospelosť: „*Až by sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej.*“ (v. 13)

3. Najskôr o duchovnej nedospelosti

Jeden novinár tráviaci dovolenku v malom mestečku chcel využiť voľný čas na nejakú reportáž. Oslovil staršieho miestneho občana s otázkou: „Narodil sa vo vašom meste nejaký veľký človek?“ Dostal odpoved: „Nie, v našom meste sa rodia len

malé deti.“

Na prvý pohľad sa zdá, že to neplatí v duchovnom živote. Veď noví kresťania bývajú často nadšenejší a horlivejší než mnohí dlhorocní kresťania. Nemýlme sa však, horlivosť a nadšenie ešte nie sú duchovnou dospelosťou. Nový kresťan práve v svojej horlivosti dokáže často urobiť chyby, ktoré neskôr ľutuje, napr. nevhodné svedectvo, duchovné sebavedomie, pýcha. Duchovná nedospelosť, vlastne detinstvo, sa prejavuje nedostatočným poznáním, malou skúsenosťou, nestálosťou, nepokorou. No sú i ďalšie výrazné prejavy duchovnej nedospelosti, a naopak, duchovnej dospelosti, o ktorých budeme hovoriť.

Duchovná nedospelosť je prirodzenou vlastnosťou nového kresťana, ale nemala by byť vlastnosťou stálou; kresťan by mal časom dozrievať, dospievať.

4. Prejavy duchovnej dospelosti

Najskôr si musíme uvedomiť, že duchovná dospelosť nie je dokonalosť, ale podobne ako telesná dospelosť je to schopnosť žiť samostatne, prevziať zodpovednosť za svoj život, dať nový život potomkom a viesť ich postupne k samostatnosti, k dospelosti. Samozrejme k tomu patrí i vyzreté ovocie duchovného života.

Duchovná dospelosť nezáleží vôbec na veku, na tom, ako dlho sme veriaci, no žiaľ mnohí ju nedosiahnu vôbec, sú stále duchovne nevyzretí, sú ako deti. Duchovnú zrelosť môže kresťan dokonca stratíť, môže sa dať na cestu späť a stať sa tak znova nedospelým kresťanom. Tak to bolo v prípade Galatských, ktorí Duchom začali a telom dokonávali. Podobne autor Žid 5,12 výčita, že sa znova potrebujú učiť duchovným prvopočiatkom.

Pozrime sa teraz na tri príklady toho, ako sa prejavuje duchovná dospelosť, a to v kontraste s duchovnou nedospelosťou.

a/ Vzťah ku skutkom Zákona a k Božej milosti

V prvých generáciách kresťanov bola cirkev vystavená tlaku judaistov, ktorí nevideli jedinečnosť Kristovho spasiteľného diela, ale ďalej zdôrazňovali zachovávanie Mojžišovho zákona – obriezku, sobotu, čisté a nečisté pokrmy. Apoštol Pavel ich postoj videl ako duchovnú nezrelosť a v liste Galatským to prirovnal k životu nedospelého dediča, ktorý nedospel do postavenia plnoprávneho dediča, do vzťahu Božieho synovstva.

V dnešnej cirkvi má tento problém inú podobu — mnohí kresťania sa domnievajú, že spasenie môžu dosiahnuť dobrými skutkami, mravnou kvalitou svojho života, prípadne i niektorými kresťanskými obradmi. Takto uvažuje duchovne nezrelý, nedospelý kresťan.

Duchovne zrelý, dospelý kresťan žije v slobode Božieho dieťaťa, vie, že je spasený len z Božej milosti skrze zástupnú obeť Ježiša Krista, a dobré skutky nerobí pre svoje spasenie, ale z vďačnosti k Pánu Bohu.

b/ Správne duchovné poznanie, správne duchovné priority

Ďalší problém vo veci duchovnej nezrelosti, a naopak, duchovnej zrelosti rieši apoštol Pavel v liste Korintským. Tento zbor položil dôraz na praktikovanie duchovných darov a nadobudol pri tom pocit vysokej duchovnosti a povýšenosť voči tým, ktorí sa nesprávali podobne ako oni. Pritom však v tomto zbere došlo k závažným mravným excessom, roztržkám, sudičstvu, znevažovaniu duchovnej autority apoštola. Tomuto zboru Pavel adresoval slová, ktoré možno hodnotiť ako výčitku: ste vo svojich dôrazoch ako deti, nevidíte, že najdôležitejším v živote kresťana je láska.

Duchovná zrelosť, dospelosť sa v tomto smere prejavuje správnymi prioritami v duchovnom živote. Tým najdôležitejším nie sú duchovné dary, ani poznanie, ani sebaobetovanie, ale láska (1 Kor 13,13). Duchovne zrelý kresťan je plný Božej lásky a všetko, čo koná, koná v láske a z lásky.

c/ Vzťah k službe

V liste Efeszským Pavel píše o tom, ako Kristus obdarúva cirkev rôznymi službami s cieľom, aby svätých (tzn. veriacich) pripravil na dielo služby — na budovanie tela Kristovho (Ef 4:12).

Veľmi výrazným znakom duchovnej dospelosti je ochota k službe, a naopak, očakávanie služby od iných je prejavom nezrelosti, detinstva. Deti očakávajú darčeky od rodičov i od prarodičov a majú z nich radosť. No rodičia a prarodičia majú radosť z toho, že mohli obdarovať svoje deti. Ak niekdo v zbere len očakáva, že bude stredom pozornosti, že sa mu budú ostatní venovať, je to prejav duchovnej nezrelosti. Koľko kresťanov opúšťa svoj zbor, pretože majú dojem, že je im venovaná malá pozornosť a malé uznanie.

Duchovná zrelosť sa prejavuje ochotou k službe, radostou zo služby a nezávislosťou od uznaní ostatných. Duchovne zrelý kresťan má srdce otvorené pre službu a slúži s láskou a radostou Pánovi i ľuďom.

Apoštol Pavel sa stretol v korintskom zbere s mnohými problémami i osobným znevažovaním, ale napriek tomu vyhlásil: „Ja veľmi rád vynaložím všetko, i sám seba, za vaše duše.“ (2 Kor 12:15)

Záverom zopakujem tri zmienené prejavy duchovnej zrelosti, dospelosti:

- Je to vzťah Božieho synovstva, život v slobode Božieho dieťaťa, nie život pod zákonom, nie snaha o ľudské zásluhy, ale život v Božej milosti.
- Je to dôraz na správne duchovné priority, ktorými sú život v Božej láske, láska k Bohu a k blížnym.
- Je to ochotná a radostná služba, bez sklamania a bez znechutenia.

Taky je zrelý duchovný život, taká je duchovná dospelosť. O to sa snažím a to tiež prajem aj vám.

Milan Kern

Women's Meeting at the Czechoslovak Baptist Convention

July 2012

I left my family, friends and this country forty years ago to obey and follow God to serve Him in Africa, first in Ethiopia and these last 32 years in Ghana, West Africa. This journey of returning to my home culture began three years ago in Kenya, where I was attending a SIM leaders' meeting on the first year anniversary of my mom's death.

On the Sunday as we gathered to worship the Lord, I was thinking and remembering my mother, when an unusual thing happened to me. We were being led in worship by a group of Kenyan musicians and the congregation was made of leaders from over 47 countries. As we praised the Lord together, I had a picture of my mom with hundreds of others in heaven joining those of us down on earth in praising our Lord and Savior Jesus Christ. It was an amazing experience of those in heaven and those on earth praising the Lord all together in one song. And it pictures for me Revelation 7:9–10.

After this I looked and there before me was a great multitude that no one could count from every nation, tribe, people and language standing before the throne and in front of the Lamb saying, "Praise and glory be to our God forever and ever."

The difference of course is that one day we will all be together standing before the throne praising God.

After this amazing picture of God's people worshiping together in heaven and on earth, the preacher for

the morning service spoke on Moses. You will remember Moses had to wait 40 years to lead his people, the Israelites, out of Egypt. As I listened to the sermon that morning in 2009, the Spirit of God reminded me that in 2012 it would be 40 years since I left America. I sensed the Spirit's leading that it was time to return and so I began planning and arranging for leaving Ghana. At the time I did not know what that meant in terms of what I would do once I returned, but I did know that day in March 2009 that I was to leave Africa.

How do you pack up a life-time? How do you transition out of something that you have done most of your adult life? Well, a good recipe is to start early and to mix in a bit of coaching to help you think through how you want to end well and then move forward with the final farewells.

During November and December 2011, I traveled the length and breadth of Ghana. I had six farewell services, and many, many gifts and tributes. I have been overwhelmed with joy and gratitude for being able to say goodbye well to people. (Many

missionaries do not transition themselves well out of their missionary life, which does not give the people they work with a chance to transition without them in ministry either.) People have had an opportunity to express their appreciation, they have had an opportunity to give gifts, which is so important in Ghanaian culture, and they have had an opportunity to be involved in my going and also in praying for me as I settle into a new culture.

Before I left Ghana one of my “sons” (The only place I allow myself to be called mom is in Ghana) asked me this question. “I don’t get it. Over three decades, how did you do it? It is like me going to Mongolia or Viet Nam.” He was not the first to ask me how I stuck it out so long in Ghana. In many ways I can repeat MC’s words. I don’t get it either. How did I do it? I gave MC the simple answer of God’s grace, but as I have reflected on that question, I think we focus on the end product, 32 years, rather than looking at the whole picture.

Instead it is good to see or view it as one day at a time of walking with the Lord. Sometimes stumbling, sometimes falling flat on my face, sometimes being very successful and at other times very unsuccessful. It was a walk of faith one day at a time, one week at a time and one month at a time, of failures and successes but always the driving force behind it was wanting to love and please God. It just wasn’t automatic; there were times when I wanted to leave and I wondered why I should remain. Times when I deeply offended my Ghanaian brothers and sisters as well as my fellow mis-

sionaries. Times when I doubted God’s goodness and his ability to work in me and in the difficult situation I was in. Times of great joy and happiness and times of failure and deep sorrow. In other words I am just like you with the ups and downs of life; it’s just that I did my living and service in a different culture.

There is a song that has a sentence in it that answers the question of HOW I did it.

“It’s in You that I have the faith to stand up and be strong.”

Yes, God’s grace and His keeping me strong through faith to stand up and be strong is how it was done. By God’s help and grace!

As I was leaving Ghana I suppose it is only natural that I thought about the kind of legacy I would leave behind. Our greatest significance is not the legacy we leave behind by the things we have done and accomplished. Our great meaning and significance in life is to love God. Let me quote from M. Basil Pennington, *Finding grace at the Center*:

The fact that there is nothing that we are doing that God could not raise up a stone to do for him is discouraging especially if we find significance in who we are and what we do. The realization of this puts us in our true place. But lest we get too knocked down by such a realization of our insignificance, let me hasten to add that there is one thing that we alone can give God...and that is our personal love. No one else can give God our personal love. This is our greatest significance.

As I reflect back on my long stay in Ghana, I think my legacy is not so much what was done and accomplished but more my presence. If my greatest legacy is my presence in Ghana for over 30 years, it is all because of my love for God and wanting to do what pleases Him. I am so grateful for these past experiences and for your part in making it possible for me to serve the Lord in Ghana. Thank you and may the Lord continue to bless and guide you!

Ruby Mikulencak

Shromáždění sester na 103. Československé baptické konvenci USA a Kanady

Před čtyřiceti lety jsem opustila rodinu, přátele a tuto zem a následovala jsem Boží vedení do služby v Africe, nejprve v Etiopii a potom, posledních 32 roků, v Ghaně, v Západní Africe. Současný návrat domů začal před třemi lety v Keni, když jsem se zúčastnila setkání vedoucích SIM (Služba v misii); bylo to rok po maminčině úmrtí.

Při nedělním shromáždění jsem mysla na vzpomínala na moji matku, a tu se mi stalo něco neobvyklého. Shromáždění vedla skupina hudebníků z Keni a přítomní byli vedoucí ze 47 zemí. Jak jsme tak společně chválili Pána, zjevil se mi obraz mé maminky v nebi se stovkami dalších, kteří se připojili k chválám našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista zde na zemi. Byl to úžasný zážitek — ti, kteří jsou v nebi s těmi na zemi chválící Pána společně jednou písmi. Vidím v tom odraz Zjevení 7; 9–10:

A hle, potom jsem spatřil veliký zástup, který by nikdo nemohl sečít, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, jak stojí před trůnem a před Beránkem, oblečeni do bílých rouch. V rukou měli palmové ratolesti a hlasitě volali: „Spasení náleží našemu Bohu, jenž sedí na trůnu, a Beránkovi!“

S tím rozdílem ovšem, že jednoho dne všichni budeme stát před trůnem a chválit Boha.

Po tomto krásném obraze, kdy se Boží lid na nebi i na zemi spojil ve společné bohoslužbě, kazatel při ranním shromáždění hovořil o Mojžíšovi. Jistě si vzpomínáte, že Mojžíš musel čekat 40 let, než mohl vyvést svůj lid, izraelský národ, z Egypta. Jak jsem tak poslouchala toto ranní kázání v roce 2009, Boží Duch mi připoměl, že v roce 2012 uplyne 40 let od mého odchodu z Ameriky. Cítila jsem, že mne Duch vede k návratu, a tak jsem začala plánovat a uspořádávat vše k odchodu z Ghany. V té době jsem nevěděla jaké budu mít podmínky a co budu dělat, až se vrátím, ale toho dne, v

březnu 2009, jsem věděla, že z Afriky odcházím.

Jak pobalíte kus života? Jak se vymaníte z něčeho, co jste dělali většinu svého života? Rozhodně je dobré začít co nejdříve a představit si, jak postupovat, a potom přejít k plánování důstojného ukončení a loučení.

Během listopadu a prosince 2011 jsem procestovala Ghanu křížem krážem. Absolvovala jsem šest rozlučkových shromáždění, dostala jsem mnoho, mnoho dárků a poct. Byla jsem naplněna ohromnou radostí a vděčností, že jsem se mohla s lidmi náležitě rozloučit. (Mnozí misionáři se nedokáží dobře vypořádat s odchodem z misie, což nepomůže těm, se kterými pracovali při přeorientování se, pokračovat v práci.) Lidé měli příležitost vyjádřit své uznání, mohli přinést dary, což je pro ghanskou kulturu tak důležité, směli se podílet na mé odcházení a také se mohli modlit za mne ohledně mé adaptace v nové kultuře.

Než jsem z Ghany odesla, jeden z mých „synů“ (Ghana je jediným místem, kde připustím oslovení mami) se mne zeptal: „To nechápu. Jak jsi to dokázala, přes třicet let? To je totéž jako bych já měl odejít do Mongolska nebo do Vietnamu.“ Nebyl prvním, kdo se mne zeptal, jak jsem to tak dlouho v Ghaně mohla vydržet. Tuto otázku bych si mohla klást v mnoha situacích. Také to nechápu. Jak jsem to dokázala? Odpověděla jsem jednoduše, s odkazem na Boží milost, ale když jsem nad touto otázkou uvažovala, myslím, že jsme se v našich úvahách více než na celek zaměřili na konečný výsledek, na těch 32 letech.

Je však lepší to vidět nebo vnímat jako každodenní chození s Pánem. Někdy klopýtající, jindy padající přímo na tvář, někdy velmi úspěšná a jindy zase velmi neúspěšná. Byla to cesta víry den za dnem, týden po týdnu a měsíc za měsícem nezdaru a úspěchu, ale hnací silou nikdy nepřestala být touha milovat Boha a líbit se Mu. Nepřišlo to prostě automaticky; procházela jsem obdobími, kdy jsem chtěla odejít a divila jsem se proč bych měla zůstat. Byla období, ve kterých jsem velmi urazila mé ghanské bratry a sestry a podobně mé spolupracovníky v misii. Nebo období, kdy jsem pochybovala o Boží dobrotně a Jeho moci skrže mne působit i v obtížných situacích, ve kterých jsem se právě nacházela. A také období úžasné radosti a štěstí a období zklamaní a hlubokého

zármutku. Jinými slovy, jsem stejná jako vy, jednou nahoře a potom zase dole, jak to už v životě chodí, pouze s tím rozdílem, že jsem žila a pracovala v jiném prostředí.

V jedné písni je věta, ve které je odpověď na otázku JAK jsem to dokázala: „*Víra v Tebe mne podpírá a posiluje.*“

Ano, stalo se tak díky Boží milosti, Jeho podpory a posilování ve víře. Boží pomocí a milostí!

Při odchodu s Ghany jsem přirozeně přemýšlela o tom, jaký odkaz po sobě zanechám. Co po nás zůstane, co jsme udělali a čeho jsme docílili, to není náš nejdůležitější odkaz.

Naše největší poslání a smysl života je milovat Boha. Dovolte mi citát z knihy M. Basila Penningtona *Nalezení milosti v centru*:

Bůh by mohl vzkřísit kameny, které by vykonali všechnu naši práci. To je velmi odrazující fakt, zvláště když si uvědomíme, kdo jsme a co děláme. Toto vědomí nás usměrní. V případě, že by nás toto zjištění o naší bezvýznamnosti mohlo odradit, dovolte mi rychle dodat, že existuje jedna věc, kterou každý můžeme dát Bohu... a tou je naše vlastní láska. Nikdo jiný naši osobní lásku Bohu dát nemůže. V tom spočívá naše největší hodnota.

Když přemýšlím nad mým dlouhým pobytom v Ghaně, myslím, že můj odkaz není to, co jsem udělala a čeho jsem docílila, ale hlavně je to má přítomnost. Jestliže je má více než 30-letá přítomnost v Ghaně tím největším odkazem, je to kvůli mé lásce k Bohu a touze líbit se Mu. Jsem velice vděčná za všechny získané zkušenosti a za vaši pomoc a podporu v mé službě Pánu v Ghaně. Děkuji a nechť vám Pán nadále žehná a vede vás!

Ruby Mikulencak
přeložila Nataša Laurincová

□

Czechoslovak Baptist Convention 2012—The New Convention President Introduction

In a few short weeks I will be embarking on a new adventure! I have accepted a call to work with a church in Winchester, Virginia, as their children's minister. They are a brand new church and my job will be to help them build a program for their children from the ground up. As you can imagine, this experience has the potential to be scary and nerve-racking, as I have no job, will be sleeping on a couch for the first few months, and will be living far from my family and friends. But never fear, because the Lord is near! I have no worries about the future as I have cast all my burdens upon Christ. I learned to do this a long time ago; and that is the story I'd like to share with you today!

My eldest brother Petar first introduced me to the world of backpacking several years ago. With nothing but packs on our backs filled with food, water, and clothes for the trip, we trek several miles into the woods and get lost in the splendor of God's creation. For my first time we took a short 5- or 6-mile backpacking trip. The trip was almost too easy, with little hills, clear skies the whole way, and not a snake in sight! I left the woods that weekend feeling refreshed and in love with this new sport. I decided to go on another backpacking trip or two. It was on one of those fateful trips that I learned a great lesson in life.

We had decided to pursue a longer hike through the Smoky Mountains... so my brother Petar, his best friend Christian, and Christian's co-worker Robert decided we would do an "easy" 20-mile-plus hike. "Oh, there might be a few hills," they had said, "but not too bad." So I said, "LET'S GO!" Packed with plenty of water, food, clothes and a hammock, we began our journey into the Smoky Mountains. The first day started with an easy 7-mile hike down the mountain to our first campsite. It felt so good to be back in the woods, I practically ran the whole way down! We set up our camp and began preparing some dinner when my brother and his best friend walked over to Robert and me. They informed us that they may have done some miscalculating and that the following day's hike might be a little

higher and harder than we had anticipated. That night I braced myself for the following day, knowing it couldn't be "that bad" and feeling ready for the journey. I could do this... I had done it before... hadn't they seen

me practically run down the mountain?

Saturday morning we awoke and began packing up the camp. We started our hike with an easy pace, stopping every so often to catch our breath and rest our feet. Up the mountain we continued... on and on... on... and on... and on.... it was at this point that something weird happened. I began to get tired. My pack seemed to be weighing a little extra heavy on my back, almost as if with every mile we climbed, someone was

putting extra rocks in my pack. Pretty soon even the breaks didn't help. Pretty soon the breaks made it even worse... because every time we stopped, it was harder to get back up. We kept climbing, though. At this point my legs became tired from the high altitude of the climb. My back was hurting from the heaviness of my pack. My lungs were struggling for air. My entire body seemed to be sweating from every pore it had. Pretty soon I felt nauseous from the exhaustion of this climb. Robert and I decided to take another break while Petar and Christian continued up the mountain. And that's when it happened.

That's when I reached my lowest point—at a very high point on the mountain.

As I sat against the hill, (since the path that curved up the mountain was only a foot and a half wide, FILLED with snakes...) in a large patch of poison ivy (well, maybe just grass... but it very well could have been!), I had an emotional meltdown. I didn't know what to do. I couldn't go back down the mountain, because I'd still have to go back up those seven miles I had trekked the first day. I couldn't stay in the middle of that trail, because there was nowhere to set up my hammock unless I wanted to roll down the mountain in the middle of the night. I definitely couldn't keep going

up the mountain... my body simply didn't allow it. My pack was too heavy, my legs hurt too much... I couldn't even imagine how much of the hike was left.

Still sitting there, sulking at my own pity party, I noticed something out of the corner of my eye. It was my brother Petar. He was coming around the bend of the hill up ahead. He was almost running... and what's this? He didn't have his pack. As he came closer, I could finally make out what he was saying... "Guys! You're so close! You are SO close! The top is just around the corner! You don't even know JUST HOW CLOSE YOU ARE!"

My brother came up to me, reached for my pack, and put it upon his back. He helped me up to my feet and just kept repeating how close to the top we really were. Slowly,

Psalm 55:22 says, "Cast your burdens on the Lord, and He will sustain you."

but with a new fervor, I began to follow my brother, tears streaming down my face, as he carried my pack the rest of the way up the mountain. He was right, the top really was around the corner, and reaching that top was a monumental moment in my life. I had done it! I had climbed my highest mountain. I had made it to the top... but unlike my thoughts the night before, I had NOT done it alone. It was with my brother carrying my pack that I had made it to the top. It was with someone else carrying my burdens that I was able to reach the summit.

Can you guess what lesson I learned that day? You probably already know what I'm going to say... but I'll say it anyway. Psalm 55:22 says, "*Cast your burdens on the Lord, and He will sustain you.*"

You can't do it alone. We can't do it alone. We weren't meant to do it alone. God sent His own beloved Son to die on the cross, to bear our burdens, so that we may have life everlasting on the top of that summit. We weren't brought into this life to try and make the journey on our own. It is with Christ and through His blood that we can continue on this journey. Sometimes God will even call us to make a journey that's uncomfortable, like that one I'm about to take. But that's the beauty of casting all our burdens on Christ. Even though it will still be a difficult journey, and the hike may be hard, it is so much easier when we allow God not only to carry our burden, but to be our guide.

Kristina Vlasic

Czechoslovak Baptist Convention 2012—Youth

My First Convention

Allen, Amy and Benjamin Price

I was born on April 30th, 2012, at 3:42 a.m. in Grimsby, Ontario, to my parents Amy and Allen Price. I have had a very busy first two months travelling to New Brunswick to visit my family and got my passport so I could go to the United States.

It was a Friday morning when I was put into my car seat and we headed for Meadville, Pennsylvania. It was a short four-hour car ride with a few pit stops but we got there. The accommodations were wonderful. I slept so well that my parents had to wake me up both mornings to go to breakfast. I thoroughly enjoyed the music, in particular the old- fashioned hymn sing with Bob Dvorak. I sang along and moved to the piano beat.

All the ladies smiled and talked to me, and I loved the attention. I could sense the true friendship and fellowship my parents have with many people at the convention. I can't wait until I am old enough to spend

some time with Miss Pickles in the children's program.

My first experience was a good one, and I hope my parents bring me back next year and for years to come.

Benjamin Maxwell Price

Moje první konvence

Mým rodičům, Amy a Allenovi Pricovým, jsem se narodil 30. dubna 2012 v městečku Grimsby, v Ontariu, ráno ve tři hodiny a čtyřicet dvě minuty. A hned v prvních dvou měsících života jsem cestoval. Nejprve jsem navštívil příbuzné v New Brunswicku a po obdržení pasu Spojené státy.

V pátek ráno mne posadili do mé sedačky v autě a vyrazili jsme směrem na Meadville do Pensylvanie. Cesta nebyla dlouhá, pouhé čtyři hodiny, a s několika zastávkami jsme tam dorazili. Ubytování bylo báječné. Spal jsem tak dobře, že mne rodiče každé ráno museli budit, abychom mohli jít na snídani.

Vesměs se mi líbila hudba, zvláště tradiční zpěv s Bobem Dvorakem. Přidal jsem se ke zpěvu a houpal se do taktu piana. Všechny dámy se na mne usmívaly a mluvily na mne a ta pozornost mi dělala dobře. Vycítil jsem opravdové přátelství a společenství rodičů s mnohými lidmi na konvenci. Už abych vyrostl a mohl se zúčastnit dětského programu s Miss Pickles!

Zážitek to byl pěkný a doufám, že mne rodiče s sebou příští rok zase vezmou a budou brát i v budoucnosti.

*Benjamin Maxwell Price
nejmladší účastník 103. konvence*

My First Convention, too

Owen Paul Shereda & Family

Alaina Turner and mother Andrea

*The 103rd Czechoslovak Baptist Convention
July 5-8, 2012 — Meadville, PA*